

ת"ד 4045/07/18 - מדינת ישראל נגד משה עבדי

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת
ת"ד 4045-07-18 מדינת ישראל נ' עבדי

לפני כבוד השופט בסאם קנדלפת
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
משה עבדי

גזר דין

ביום 18.7.2017 השתנו לבלי היכר חייהם של הזוג הצעיר ש' וי' ל' ונחרב מסלול חייה הטבעי של בתם ט', עוד כשהיא ברחם אמה, בעקבות תאונת דרכים קשה שנגרמה עקב רשלנותו החמורה של הנאשם. באותו יום מר ונמהר ביצע הנאשם עקיפה מסוכנת של רכב משא שנסע לפניו ובמהלך העקיפה חסם את דרכה של הנפגעת ש' ל' שנהגה לתומה ברכבה בנתיב הנגדי וגרם לתאונת דרכים קשה. לדאבון הלב, תוצאות התאונה לא התמצו בחבלות, החמורות בפני עצמן, אשר נגרמו לגב' ל', אלא בהיותה בהיריון מתקדם נגרם לה קרע ברחם ונאלצה לעבור ניתוח קיסרי אשר הוליד את ט' הרכה בחיים - אך מאותו הרגע חייה וחיי הוריה אינם חיים. ט' סובלת משיתוק מוחין והיא סיעודית בכל התחומים, ועם חלופי הזמן הסבל שלה ושל הוריה יחד עמה רק הולך ומתגבר - הרבה מעבר למה שגוף האדם ונפשו יכולים לשאת ולסבול.

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של נהיגה רשלנית שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלות של ממש, בניגוד לסעיף 62(2) בצירוף סעיף 38(3) לפקודת התעבורה ותקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה; ובעבירות של נהיגה במהירות בלתי סבירה, סטייה מנתיב נסיעה, עקיפה כשהדרך אינה פנויה ועקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף, בניגוד לתקנות 51, 40(א), 47(ד) ו- 47(ה)(5) לתקנות התעבורה (בצירוף סעיפים 68 ו- 62 לפקודת התעבורה).

התנהגותו של הנאשם היא חמורה - עד מאוד. כשיצא לעקיפה המסוכנת, הנאשם נטל סיכון בלתי סביר לאפשרות התרחשות התאונה ולמרבה הצער הסיכון התממש במלוא חומרתו ועוצמתו. תוצאות התאונה הן טרגיות והסבל של משפחת ל' הוא נורא - עד אין קץ ללא מזור.

על הענישה לשקף את חומרת העבירות שנעברו ומידת אשמו של הנאשם, ולהוות גמול הולם על הסיכון לחיי אדם שהוא יצר בדרך התנהגותו ועל הנזק החמור שהסב לנפגעים. חומרת מעשי העבירה משקפת גם את שיקולי ההרתעה אשר מצדיקים החמרה מסוימת בענישה (במסגרת מתחם העונש ההולם), כחלק מן המאבק בתופעת תאונות הדרכים

שפטה בחברתנו.

עיקר הדגש בענישה כאן מושם על הפגיעה בערך החברתי המוגן, הוא הערך בדבר שלמות הגוף והנפש ובטיחות התנועה בדרכים. חייהם של בני משפחת ל' אשר נהרסו ראויים למתן ביטוי הולם בדרך של ענישה מחמירה. אך עם זאת, אין להתעלם מדבר הרשעתו של הנאשם בעבירות של רשלנות - שהנה סוג מזערי של יסוד נפשי - ולא בעבירות של מחשבה פלילית. אכן, נתונים אלה משמשים כשיקולים לקולא שבנסיבות העניין מקהים את עוצמתו של שיקול הגמול בענישה, וזאת חרף התוצאות החמורות של התאונה, ויש בהם כדי להשפיע על חומרת התגובה העונשית הראויה לנאשם. ועדיין הדרך היחידה לעשות צדק עם הנפגעים היא באמצעות הטלת ענישה מחמירה שתכלול מאסר בפועל אשר תיתן ביטוי לחומרת הנזק שנגרם להם. יפים לעניין זה דבריו של כבוד השופט המנוח מ' חשין בעניין רע"פ 3764/05 בן זויה נ' מדינת ישראל (2005):

"... במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפשע ביניהן לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה - ולגזור עונש מאסר בפועל. העובדה כי לעיתים הקלו בתי-המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת. אדרבא, בית-משפט זה חזר והזהיר את בתי-המשפט המחוזיים לא אחת כי אל להם להקל בעונשם של עברייני תנועה..."

וראו גם דברי המשנה לנשיא מ' נאור (כתוארה אז) בעניין רע"פ 2564/12 קרני נ' מדינת ישראל (2012), אשר הטעימה - באותו הקשר - כי:

"תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים ... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהם נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן."

לאור האמור, ובמאזן השיקולים, סבורני כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצע הנאשם עומד על תקופת מאסר בפועל שבין 6 חודשים ל- 18 חודשים, בנוסף לפסילה בפועל לתקופה שבין שנתיים עד שבע שנים, וענישה נלווית.

ובאשר לגזירת העונש הראוי כאן, שוכנעתי כי, על אף התוצאות הטרגיות של התאונה, מקרה זה אינו מצדיק מיצוי מלוא חומרת הדין עם הנאשם בדרך של שליחתו לריצוי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. די במאסר בפועל שירוצה על דרך של עבודות שירות כדי לשרת את תכלית הענישה במקרה מיוחד זה. מסקנה זו נתמכת בהודאתו של הנאשם ובקבלת אחריותו על מעשיו ונעוצה בחרטה הכנה, הצער העמוק ותחושת האשם הקשה שמלווים את הנאשם מיום התאונה. כך התרשמתי וכך התרשם שירות המבחן מהנאשם ואף המליץ על הימנעות מהטלת מאסר ממש, שלא בדרך של עבודות שירות, ששכרו יצא בהפסד.

אין צריך לומר - ואולי דווקא כן צריך לחזור על מושכלות ראשונים - כי הענישה במקרים מצערים כאלה אינה אמורה לבטא ולספק את יצר הנקמה של הנפגע כי אם צריכה לבטא את עיקרון ההלימה והוא: קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליו. העונש אינו פונקציה של התוצאה החמורה בלבד; מעמד הבכורה ניתן לעיקרון האשמה ומידתה, ובהקשר זה, על אף התוצאות הנוראות של מעשי הנאשם, על בית המשפט לנהוג באיפוק - במיוחד על רקע הרשעתו של הנאשם בעבירות רשלנות כאמור.

לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 17.2.2020. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 30.3.2020 בשעה 08:00 ביחידה לעבודות שירות במתחם תחנת משטרת טבריה, לצורך קליטה והצבה.
2. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 שנים בניכוי חודשיים פסילה מנהלית. חישוב יתרת הפסילה מיום הפסילה עד תום ההליכים - קרי: מיום 6.3.2019. המזכירות תפיק לנאשם אישור הפקדה בהתאם.
3. 12 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של שלוש שנים עבירה של נהיגה בזמן הפסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה, ויורשע בשל העבירה הנוספת תוך התקופה האמורה או לאחריה.
4. 9 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של שלוש שנים עבירה של נהיגה בזמן הפסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה, ויורשע בשל העבירה הנוספת תוך התקופה האמורה או לאחריה.

המזכירות תעביר גזר דין זה לממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, א' אדר תש"פ, 26 פברואר 2020, במעמד הנאשם ובא כוחו עו"ד ישראל גרבאוי ובא כוח המאשימה עו"ד שגיב בוסנינו.